

Lili, Betti, Budapest felfedezése

Lili

Betti

Bence bácsi

Lili egész héten az ablakból figyelte a kék buszokat és a csilingelő villamosokat a körúton. Egy nyári szombat reggel végre eljött a nap, amikor anyukájával, Bettivel elhatározták, hogy egész Budapestet bejárják. Boltok, terek, hidak és titkos utcák vártak rájuk, csak egy napijegyre volt szükségük hozzá.

Reggel a körúton

Lili izgatottan toporgott a házuk előtti járdán, a villamos csilingelése egészen idáig hallatszott a körútról. „Siessünk, anya, még be akarok nézni a pékségbe is!” – húzta Bettit a sarkon túli kis bolt felé. Friss kifli illata keveredett a benzinszaggal és a presszó kávéjával, ahogy kiléptek az utcára.

A megállóban már sokan várták a körúti villamost. Sárga szerelvénye hangos csikorgással állt meg előttük, az ajtók sziszegve nyíltak. Lili az ablak mellé ült, hogy mindent lásson. Ahogy elindultak, elsuhant mellettük a sarki zöldséges, majd feltűnt a Nyugati pályaudvar óriási üvegfala és a felette magasodó reklámtáblák.

Villamossal a Duna mellett

A Nyugatinál leszálltak, és Betti elmagyarázta, hogyan kell napijegyet venni az automatából. Pár perc múlva már a Duna-part felé sétáltak, a villamos kettes megállójához. Lili ámulva nézte, ahogy a Parlament hatalmas tornyai egyre közelebb kerülnek. A villamos a rakpart szélén kanyargott, velük szemben a Budai Vár, a Lánchíd és a Gellért-hegy bukkant elő.

Lili annyira belefeledkezett a nézelődésbe, hogy elfelejtett leszállni. Mire észbe kapott, a villamos már jóval a Szabadság híd után járt, ismeretlen házak között. „Most mi lesz?” – szorította meg Betti kezét. A vezető, Bence bácsi hátranézett a fülkéből, és mosolyogva megnyugtatta őket: a végállomáson segít, melyik járáttal menjenek vissza a belvárosba.

Éjszakai fények a város felett

Végül egy másik villamossal és a kéken süvítő metróval visszajutottak a Deák térre. Betti javasolta, hogy legyen még egy utolsó megállójuk a hegy tetején. Felszálltak egy buszra a Lánchíd pesti hídfőjénél, és hamarosan a Budai Vár macskaköves utcáin sétáltak, ahol az ablakokból galambok figyelték a város alatti nyüzsgést.

A Halászbástyáról Lili lenézett a kivilágított Parlamentre és a sötét vízen csillogó hajókra. Úgy tűnt, mintha a villamosok apró, fénylő ceruzák rajzolnák körbe a körutat. Később a kislejtővel elzötyögtek a Hősök teréig, ahol még megálltak egy kürtőskalácsra, mielőtt a busz hazavitte őket a csendesebb utcák közé.

Amikor este leszálltak a buszról, az utcájuk hirtelen egészen kicsinek tűnt a megismert terek és hidak után.

Lili fejében még zúgott a villamos csengője, és kavargott a Duna ezernyi fénye. Úgy érezte, mintha egy óriási térképet rajzolt volna a fejébe, amelyen Budapest minden sarka egy új emlék lett.

**A mese mára véget ért,
Chiribi holnap visszatér.**